

ERIC HERMELIN.

Den 8 november 1944 avled i Lund skriftställaren Friherre Eric Hermelin. Han var född den 22 juni 1860 på Renstad, son till Godsägaren Friherre Axel Hermelin och hans maka Eugenia Fjellstedt.

Av modern hade han ärvt en ovanlig språkbegåvning. Hon var nämligen dotter till den kände missionären och språkgeniet Doktor Peter Fjellstedt. Redan under barndomen, då Eric Hermelin lekte med sina många syskon på Gripenberg, Traneryd eller Ulvåsa fick han första kontakten med utländskt språk genom franska guvernanter.

Efter studentexamen i Jönköping 1878 studerade han en kort tid i Uppsala, men han längtade ut i världen och begav sig snart till England, där han tog värvning i armén och tjänstgjorde sex år som soldat i Indien under namnet O'Hallan. Han avlade de för denna tjänst erforderliga två examina i hindostanska språket och i Indien lärde han sig även persiska av en skicklig lärare. Efter denna tid med studium av de klassiska persiska författarnas skrifter, åt vilka han senare skulle komma att ägna sitt livs krafter, fortatte han sina resor, varunder han bl. a. råkade ut för både kolera, tyfus och malaria. Två år bodde han på Jamaica, vars rikedom på allehanda frukter han särskilt prisade. Han återvände så småningom till hemlandet och under några år arrenderade han Mörbylunds gård av sin fader. Men vid 35 års ålder kom han att tänka på att det fanns en världsdal som han ej hade besökt, nämligen Australien. Han ställde färden dit, mötte många originella människor och ökade sin livserfarenhet.

Efter återkomsten, ungefär vid sekelskiftet, måste han emellertid intagas och vårdas på S:t Lars sjukhus i Lund, där han tillbringade återstoden av sitt liv. Men han var långtifrån överksam. Han kompletterade sina språkkunskaper så att han, förutom de tre moderna språken samt latin, grekiska och persiska jämte hindostanska, även kunde behärska hebreiska tillräckligt för att läsa gamla testamentet på originalspråket.

Från och med år 1916 har Eric Hermelin ägnat sig åt översättning av medeltida persiska diktares skrifter. Bland de närmare 30 verk han översatt må nämnas "Vännernas minne" av Shaik Attar med beskrivningar av de persiska helgonens liv. Attar ägnade 39 år av sin 114-åriga levnad åt att samla och nedskriva dessa vackra skildringar som tack vare Eric Hermelins mångåriga möda nu för första gången kunna avnjutas på västerländskt språk. Som ett av världslitteraturens mästerverk betraktas Firdausis: "Shah-namah", en på 900-talet skriven Konungabok, som i 60,000 dubbelverser skildrar Persiens historia från äldsta tider fram till de arabiska erövrarnas inträngande i landet. Av detta märkliga epos har Eric Hermelin översatt fem delar. Han har varit mycket mån om att söka nå den rätta stämningen och stilen vid översättningen och han säger själv: "Om höga ting måste man skriva med bävan. Vardagsspråket räcker icke till! Man måste gripa ned i språkets inre kamrar för att finna de äkta och sanna uttrycken."

D:r Ivar Harrie har i en analys av Eric Hermelins verk sagt: "Dessa hans översättningar ha sällsam poesi och dyrbar visdom att bjuda den läsare, som inte skyr tillägnandets mödor. De äro en vitter ädlings och en sann forskares värdiga livsverk." Även framstående orientalister såsom professorerna Rypka i Prag, Nicholsen i Cambridge och Chistensen i Köpenhamn vittna om hans stora

kunnighet i originalspråket och hans förmåga att kongenialt återge de persiska texterna.

Personer, som kommo Eric Hermelin nära, funno i honom en glad och förnöjsam filosof, älskvärd, hjälpsam och givmild. Ett uttryck för denna generositet har han lämnat genom den storartade donation, som under namn av "Ebba Sofia Ribbings minnesfond" skall stå under Hermelinska Släktföreningens förvaltning och vars avkastning skall användas till hjälp åt ogifta, kvinnliga medlemmar av Hermelinska släkten.

Jag aktar det såsom en lycka som beskärts mig att jag på min levnads väg fick möta denne vördade och innerligen avhållne vän.

Vår vänskap — jag vet att det ej blott var jag som höll av honom, utan att också han hade ett gott hjärta för mig — grundlades under mina år som docent i Lund. Han, den äldre, förfarnare och språkkunnigare, kom som en regelbunden åhörare till mina föreläsningar på universitetet i nytestamentlig exegetik. Mycket ofta åtföljde han mig därefter till mitt hem vid den lilla vänliga S:t Annegatan.

Huru kunde hans ansikte icke stråla av intresse för de frågor, som avhandlades, och av en sällsynt hjärtegodhet som kom både min lilla dotter och oss, hennes föräldrar, till godo.

Ute på vårdanstalten utanför Lund hade jag tillfälle att besöka honom, fast det tyvärr ej blev så många gånger.

Resultaten av sina översättningsmödor, nedlagda i omfångsrika volymer, lät han mig alltid få del av. När jag ser dem på min bokhylla eller tar dem i min hand, känner jag mig alltid särskilt varm om hjärtat. En språklig begåvning av högst ovanliga mått och en energisk målmedvetenhet i att utnyttja denna för betydelsefulla uppgifter hade blivit honom förlänade.

Men framförallt minnes jag med rörelse hans ädla och generösa och trofasta sinnelag. En ädling var han, en kristen ädling i Herrens tjänst.

Mörka skuggor föllo över hans väg och han hade en svår kamp att kämpa. Kanske han just därför blev så mycket kärare för dem som fått förmånen att räkna honom som sin vän. Inför dem som fått lida mycket böjas våra huvuden djupast ned.

Eric Hermelin. Aldrig någonsin skall jag kunna glömma honom.

Uppsala den 19 maj 1945.

Erling Eidem.

Eric Hermelin.

~~Eric Hermelin.~~ Jag aktar det såsom en lycka som beskärts mig att jag på min levnads väg fick möta denne vördade och innerligen avhållne vän.

Vår vänskap - jag vet att det ej blott var jag som höll av honom, utan att också han hade ett gott hjärta för mig - grundlades under mina år som docent i Lund. Han, den äldre, förfarnare och språkkunnigare, kom som en regelbunden åhörare till mina föreläsningar på universitetet i nytestamentlig exegetik. Mycket ofta åtföljde han mig därefter till mitt hem vid den lilla vänliga S:t Annegatan.

Huru kunde hans ansikte icke stråla av intresse för de frågor som avhandlades, och av en sällsynt hjärtegodhet som kom både min lilla dotter och oss, hennes föräldrar, till godo.

Ute på vårdanstalten utanför Lund hade jag tillfälle att besöka honom, fast det tyvärr ej blev så många gånger.

Resultaten av sina översättningsmödor, nedlagda i omfångsrika volymer, lät han mig alltid få del av. När jag ser dem på min bokhylla eller tar dem i min hand, känner jag mig alltid särskilt varm om hjärtat. En språklig begåvning av högst ovanliga mått och en energisk målmedvetenhet i att utnyttja denna för betydelsefulla uppgifter hade blivit honom förlänade.

Men framför allt minnes jag med rörelse hans ädla och generösa och trofasta sinnelag. En ädling var han, en kristen ädling i Herrens tjänst.

Mörka skuggor föllo över hans väg och han hade en svår kamp att kämpa. Kanske han just därför blev så mycket kärare för dem som fått förmånen att räkna honom som sin vän. Inför dem som fått lida mycket böjas våra huvuden djupast ned.

Eric Hermelin. Aldrig någonsin skall jag kunna glömma honom.

Uppsala den 19 maj 1945.

Erving Lidén